Олесю Гончару

Ваша усмішка — Ваша загадка, Олесю,
Вашу лагідну усмішку — ватру вуст —
Як Ви змогли пронести крізь фронти,
Крізь морози фашистського мору,
Як вберегли її світло дитинне,
Коли слава стріляла в її пелюстки
Зі ста золотих гармат?!
Так, я кажу тут лише про людину
І про знамено людини — про усмішку,
Взяту від мами Тетяни в полтавському полі.
Стома турботами скупану,
Стома журботами сушену,
Стома скорботами замиловану.
Та усмішка, та дивна дивина
Живе, як пташка, сонцеві підвладна,
В гніздов'ї вуст запечених.
Та усмішка хіба Дніпром рождена,
Слухняна павітру і непокірна вітру.
Ви квити з квітнем — він Вам квіти,
А Ви йому —усмішку з уст в уста...
Сміється сонце. Сміх пече вуста.
Сміється пташка в пташки на долоні.
Сміється слава — очі поверта,
Свої очища в карому полоні.
Сміється сміх. Горить на рукаві.
Сміється так дитинно, стопричинно,
Сміється україннo — ми живі,
І карим сміхом двері в світ розчинено.
Хто вмер од ляку, той усе згубив,
В лінійку жаху хай рівняє губи,
А молодість сміється в сто зубів —

Беззубі їй не виб'ють білі зуби.
Сміється розум. Аж пашить крилом.
Сміється дотеп, смутком перешитии,
Добро сміється над горбатим злом.
А доки ми сміємось — будем жити...